

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **S. M.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. OAM-111/ZA-ZA04-ZA14-2013, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutí správního orgánu, stručný příběh žalobce, shrnutí obsahu žaloby a vyjádření žalovaného

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou v níž tvrdil pochybení správního orgánu spočívající zejména v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, tedy v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád. Zdůraznil svoji politickou angažovanost ve straně Národního hnutí prezidenta Saakašviliho a to od roku 2007. Aktivně se zapojoval do politického dění a stranu podporoval rovněž finančně. V předvolební kampani v říjnu 2012 rovněž aktivně vystupoval a hájil zájmy strany včetně finanční podpory předvolební kampaně. Zde krajský soud pro další orientaci v případě doplňuje, že počátkem října 2012 prohrál Saakašvili v parlamentních volbách s koalicí Gruzínský sen miliardáře Ivanišviliho. Svoji porážku uznal a oznámil, že jeho strana odchází do opozice.

V souvislosti s touto situací se aktivní členové neúspěšné strany stali terčem zastrahování a výhrůžek. Samotný žalobce byl nucen ukončit své podnikatelské aktivity (podnikal v oblasti prodeje nealkoholických nápojů), byl mu obstaven účet – bez jakéhokoli vysvětlení – a byl opakovaně zbit. Takto byl na jeho osobu a další členy strany vyvíjen ze strany vládních orgánů, policie, finančního úřadu a bezpečnostních složek nátlak za účelem vyřizování politických účtů. Žalovanému proto vyčetl, že se nedostatečně seznámil s faktickou situací v Gruzii a vycházel toliko z dílčích zpráv o zemi. Dle žalobce nevycházel z ustálené soudní judikatury, konkrétně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 31. července 2008 č. j. 5 Azs 55/2008-71, který klade při shromažďování informací o zemi původu důraz na relevantnost, důvěryhodnost a vyváženost, aktuálnost a ověřené různé zdroje včetně transparentnosti a dohledatelnosti použitých zpráv. Přesto i tyto – dle žalobce nedostatečné - informace potvrzují nátlak žalobcem popsany. Dále v tomto směru odkázal na řadu zpráv publikovaných v různých sdělovacích prostředcích a navrhl je provést k důkazu na podporu opodstatněnosti své žádosti.

Za nesprávný označil závěr žalovaného v tom směru, že v jeho vlasti má k dispozici účinné nástroje obrany svých práv. Tento závěr ze žádné shromážděné informace nevyplývá. Stejně tak neefektivní se jeví případné vnitřní přesídlení v rámci Gruzie, neboť pronásledování vychází ze strany samotného státu a tato ochrana by nemohla být účinná. Situace žalobcem popsaná lze podřadit pod čl. 9 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany tzv. kvalifikační směrnice. V souvislosti s tímto připomněl, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, měla by se uplatnit domněnka, že účinná ochrana není žadateli dostupná. V případě návratu mu tak z důvodů popsaných hrozí reálné

nebezpeční vážné újmy. Požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. listopadu 2013 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a informace jím přednesené, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí.

Připomněl, že dle přednesu žalobce se tento od poloviny srpna 2012 před parlamentními volbami v říjnu 2012 se žalobce v rámci předvolební kampaně scházel s lidmi a přesvědčoval je, aby volili kandidáty Národního hnutí. Podílel se také na financování předvolební kampaně, byl řadovým členem pobočky Národního hnutí v Kutaisi. Žalobce s uvedenou činností spojuje problémy, které nastaly po vyhlášení výsledků voleb na přelomu října a listopadu 2012 (viz předchozí odstavec). Správní orgán ve vyjádření nezpochybnil aktivity žalobce, které lze označit za uplatňování politických práv a svobod. Nedospěl však k závěru, že by byl kvůli uvedeným aktivitám ve vlasti azylově relevantním způsobem pronásledován. Nadto se ani nepokusil vyhledat pomoc pro případnou nápravu jím popsaného stavu (zablokování bankovního účtu, oznámení na policii kvůli napadení). Dále žalovaný připomněl, že žalobce ponechal u rodičů ve vlasti své nezletilé děti. Současně však obavami o jejich život a zdraví odůvodňoval svůj odjezd (a stejně tak odjezd své manželky) z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Takové jednání označil správní orgán přinejmenším za nelogické. Zdůraznil, že žalobce neměl při vycestování z vlasti žádné problémy a stejně tak potvrdil, že jeho děti ani rodiče žádné potíže dosud nemají.

Dalším důležitým hlediskem pro negativní závěr žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla dle žalovaného skutečnost, že žalobce veškeré své uváděné potíže časově zařadil na přelom října a listopadu, popř. listopadu 2012. Gruzii však opustil až dne 13. 3. 2013 a ve svých přednesech potvrdil, že od listopadu 2012 ve vlasti žádné problémy neměl, žádné trestní stíhání proti němu rovněž zahájeno nebylo. Z těchto důvodů proto žalobci nemohla být žádná z forem mezinárodní ochrany udělena. Trval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

II.

Projednání věci krajským soudem, postoje účastníků, situace soudem ověřená ze správního spisu včetně použitých důkazů

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran, resp. zástupce žalobce, protistrany a tlumočníka.

V přezkumném řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti:

žalobce je státním občanem Gruzie, gruzínské národnosti. Dosáhl středoškolského vzdělání, zdravotní stav krom psychické nepohody označil za dobrý. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněné dne 2. dubna 2013 uvedl, že je od roku 2003 členem Národního hnutí prezidenta Saakašviliho (v pohovoru konaném dne 9. dubna 2013 datoval členství rokem 2007, soud této nepřesnosti nepřikládá v kontextu celého příběhu podstatnou váhu). Aktivitu žalobce v souvislosti s jeho politickou příslušností již soud zaznamenal jak ve shrnutí žaloby, tak rovněž ve shrnutí reakce žalovaného. Tvrdil, že v souvislosti se svými aktivitami a neúspěchem v parlamentních volbách došlo k pronásledování aktivních členů Národního hnutí. V jeho případě byla reakce zástupců vítěze voleb taková, že žalobci bylo znemožněno pokračovat v podnikání kvůli zneprístupnění účtu v bance, uzavření jeho podniku, bylo mu vyhrožováno a rovněž byl dvakrát fyzicky napaden. Ani jeden z problémů v Gruzii neřešil, neboť útoky a obstrukce přicházeli ze strany vítězné strany, a proto by se svého práva stejně nedovolal. ***Trestně stíhán až do doby odchodu sice nebyl, ale zná řadu známých, které uvěznili.*** Z obavy o život spolu s manželkou z Gruzie odešel. Potvrdil, že při obstarání víza (pro sebe i manželku) a při vycestování ze země žádné problémy neměli. Žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal bezprostředně po příjezdu do České republiky (dne 13. března 2013) proto, že se domníval, že by se situace mohla uklidnit. Uvedl, že v Gruzii zanechal v péči prarodičů celkem čtyři děti, dle informací jsou bez zásadnějších potíží.

Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, s jejichž obsahem byl žalobce seznámen dne 14. června 2013. Žádné důkazy nepředložil, rovněž nenavrhł doplnění dokazování. Žalovaný tedy využil obsah Informace MZV ČR č. j. 101308/2013-LPTP ze dne 20. května 2013, která byla obsahově zaměřena na postavení členů politické strany „Národní hnutí“ po volbách z října 2012 a dále na postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti, Společnou zprávu vypracovanou v rámci spolupráce azylových úřadů Německa, Rakouska a Švýcarska z června 2011 – přehled gruzínského zdravotního systému a rovněž informace obsažené v aktuální databázi ČTK – Gruzie.

Součástí dokazování učinil krajský soud také výsledek řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, který uplatnila manželka žalobce. Její žádost byla správním orgánem zamítnuta a řízení o žalobě probíhá u zdejšího soudu pod sp. zn. 28A 9/2013. Manželka žalobce v zásadě odvozovala důvody své žádosti od důvodů předložených žalobcem, tedy jejím manželem.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na dosud učiněná písemná podání ve věci.

III.

Právní úprava dopadající na projednávání případ a hodnocení věci krajským soudem

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán se případem žalobce zabýval s dostatečnou pečlivostí a posuzoval jej na základě objektivních informací o zemi původu, když samotný žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Jistě si lze představit, že žalobce, který svoji vlast neopouštěl zjevně v žádném spěchu či pod tlakem mohl svoji žádost podpořit konkrétními důkazy (např. průkazkou člena strany Národního hnutí, doklady o uzavření provozovny či o blokaci účtu v peněžním ústavu). Jistě stojí za zmínku, že manželka žalobce poskytla ve své žádosti a následně konaném pohovoru fakta velmi kusá, veškeré potíže odvozovala od problémů manžela v souvislosti s jeho členstvím v Národním hnutí a podporou Saakašviliho. Sama žádá konkrétnější fakta neuvedla, odkazovala se na informace přednesené manželem. Nebyla schopna více do hloubky objasnit činnost svého manžela a následně poté ani intenzitu jím tvrzeného pronásledování. Stejně tak velmi spoře zmínila dvě fyzická napadení manžela, opět však bez bližšího popisu reálné situace. Tvrdila, že zemi hlavně opustili z obavy o život dětí. Rovněž na konkrétní otázku odpověděla, že **„zná hodně lidí, ale asi neměli takové větší problémy jako my.“** Tento její přednes je v přímém rozporu

s přednesem žalobce, který, jak výše tučně zvýrazněno, uvedl v zásadě opak. Uvedla, že žádné doklady o uzavření provozovny manžel ani ona neobdrželi, právě tak jako o obstavení účtu v bance. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce tak v žalobě tvrdil, že v jeho případě jsou naplněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu (přesné znění výše citováno). Opodstatněnost svého ať již přímého pronásledování případně odůvodněného strachu z pronásledování správní orgán nezpochybnil aktivity žalobce, které bylo lze označit za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak se k dané otázce přiklonil krajský soud, který se ovšem shodl se závěrem žalovaného, že v případě žalobce jím přednesené problémy především z hlediska jejich trvání a intenzity nelze postavit na roveň pronásledování z azylověrelevantních důvodů.

Je namístě zdůraznit, že žalobce sám sebe prezentoval jako členy v parlamentních volbách v roce 2012 ve volebním výsledku neúspěšné politické strany reprezentující směr prezidenta Saakašviliho. Žalobce své politické přesvědčení projevil (dle jeho přednesu) účastmi na schůzích a finanční podporou dané strany v průběhu voleb. Volební neúspěch strany Národního hnutí na žalobce konkrétně dopadl tak, že mu byla uzavřena provozovna, obstaven účet v bance, bylo mu vyhrožováno a rovněž byl dvakrát zbit. Tvrdil, že původci těchto útoků a ústrků jsou jednoznačně příznivci zvítězivší politické strany Gruzínský sen. Rovněž připustil, že se žádným způsobem ani nepokusil ústrky vůči své osobě řešit, neboť „všude sedí Ivanišviliho lidé“. Dále také připustil, že k útokům a problémům došlo zejména v průběhu měsíce října 2012 a prakticky až do odchodu z Gruzie v březnu 2013 žádné potíže nepopisoval.

Krajský soud chápe problémy žalobcem popsané, nicméně je přesvědčen, že intenzity pronásledování tak, aby mohla být poskytnuta mezinárodní ochrana formou azylu, nedosáhly. Žalobce nebyl žádnou významnou postavou politické strany Národní hnutí, nezastával v ní pozici, která by byla nějakým způsobem výjimečná či zvláštní. Navíc se nepokusil ani zjistit důvody a okolosti, pro které došlo k uzavření jeho provozovny a obstavení účtu v bance. Pokud tvrdí, že domáhat se ochrany a pomoci u orgánů a institucí, kde pracovní a vrchnostenské pozice zastávají vítězové voleb není efektivní, pak krajský soud ve shodě s informací obstaranou žalovaným, konkrétně Informací MZV ČR č. j. 101308/2013-LPTP ze dne 20. května 2013, která byla obsahově zaměřena na postavení členů politické strany „Národní hnutí“ po volbách z října 2012, je toho názoru, že žalobce se měl – a soudě dle obsahu informace – rovněž mohl a nápravu poměrů alespoň pokusit. Ze zprávy se, pravda, podává nejednoduchá povolební situace, nicméně v žádném případě z jejího obsahu neplyne, že by občané mající pocit bezpráví nemohli tuto skutečnost oznámit úřadům a požadovat její řešení (viz blíže obsah uvedené informace).

Problémy žalobcem popisované krajský soud nezpochybňuje, představují dle názoru soudu problémy každodenního života při střídání moci dvou významných politických stran ve státě, kde úroveň demokracie nedosahuje obvyklých standardů. Nelze je však paušálně označit za důvody ospravedlňující bez případné „další přidané hodnoty“ možnost udělit mezinárodní ochranu. Pokud by totiž nebyla vyžadována ona zmiňovaná „přidaná hodnota“, tedy jakási zvýšená pravděpodobnost pronásledování, která by učinila ten konkrétní příběh, resp. žádost ryze individuální, pak by za žalobcem předpokládané situace měli nárok na udělení mezinárodní ochrany všichni sympatizanti a členové strany Národního hnutí, kteří o tuto ochranu požádají. A to přitom žalobce odsouhlasil, že nebyl vystaven trestnímu stíhání, zatímco řada jeho známých ano. K tomu ovšem krajský soud poznamenává, že manželka žalobce zřejmě vnímala situaci a celkové dění odlišně, neboť ta naopak uvedla, že zná hodně lidí, kteří však podle ní neměli takové větší problémy jako rodina žalobce. Navíc až do svého odchodu – krom popsanych incidentů, jak již bylo zmíněno, žalobce žádné další nátlaky či útoky nepopisoval. Dokonce i po příjezdu do České republiky nepodal žádost bezprostředně po příchodu, nýbrž – jak sám vysvětlil – ještě vyčkával cca tři týdny, zda-li se situace neuklidní. V neposlední řadě se krajský soud shoduje se žalovaným i v nelogickém vysvětlení důvodů, pro které v zemi zanechal žalobce a jeho manželka děti a své rodiče. Pokud by byl žalobce tak významnou osobou a jeho život ohrožen, je jen ztěží pochopitelné, že by dal svým „nepřátelům“ napospas v zásadě celou svoji rodinu. Podstatu odchodu žalobce a jeho manželky krajský soud zcela bez pochybností nerozkryl, nicméně jím označené okolnosti odchodu a předestřené obavy z již vysvětlených důvodů neseznal krajský soud za důvody umožňující azyl udělit. Na nezáměru o osobu žalobce a jeho manželky lze částečně usuzovat i bezproblémovým vycestováním z Gruzie.

Z popsanych důvodů proto nepovažoval za nezbytné doplnit dokazování obsahem různých článků o situaci v Gruzii, jak bylo navrhováno v žalobě (§ 52 odst. 1 s.ř.s.).

V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 4 Azs 29/2012-37 ze dne 11. října 2012 se uvádí: „*Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že jakkoli je smyslem azylového práva poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávnými postihujícími jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.*“

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba žalobci připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004-55 ze dne 11. března 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.*

Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné

nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Na území Gruzie v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z Informace MZV ČR opatřené žalovaným a vyhotovené dne 20. května 2013, tedy z informace z objektivního, věrohodného zdroje a časově aktuální, vyplývá, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany žádný postih při návratu do Gruzie nehrozí. Nezájem gruzínských orgánů o osobu žalobce a stejně tak i jeho manželky je navíc dokladován i již zmiňovaným vstřícným postojem při vyřizování formalit a dokladů.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné zásadní vady správního řízení, které byly učiněny předmětem žaloby. Přezkoumávané rozhodnutí bylo dle názoru soudu vydáno v souladu se zákonem, žalobní námitky soud neseznal opodstatněnými, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. ledna 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně